

Aan het feit, dat de overeenkomsten van verzekering kans-overeenkomsten zijn, mag men geen juridische consequenties verbinden. Met name is uit dit feit niets af te leiden over de vraag of de overeenkomsten van verzekering van één- of tweezijdigen aard zijn ¹⁾).

In Frankrijk bleef langen tijd de overeenkomst van levensverzekering verboden. Langs allerlei slinksche wegen construeerde men echter de levensverzekering als een eenvoudige assurantie. Bij de wet geregeld echt levensverzekeringsrecht bestond in Frankrijk dus niet. Eerst in het jaar 1930 werd de overeenkomst van levensverzekering officieel geregeld door de wet van 13 Juli. Deze wet was feitelijk een neerslag van reeds jarenlang bestaand gewoonterecht.

Uit het voorgaande blijkt, dat uit de Fransche rechtsgeschiedenis moeilijk iets af te leiden is omtrent het karakter van de Nederlandsche overeenkomst van levensverzekering ²⁾).

Moeilijk is aan te nemen, dat de geschiedenis van het Engelsche recht eenigen invloed zou hebben gehad op de wettelijke bepalingen ten onzent omtrent de levensverzekering.

Ook in Duitschland is de regeling van de levensverzekering in haar huidige vorm eerst van vrij recenten datum. De overeenkomst van levensverzekering is in dat land geregeld bij wet van 30 Mei 1908. Ook daar is de levensverzekering eeuwen lang vastgekoppeld geweest aan de gewone schadeverzekering en veel licht omtrent den historischen aard van het Nederlandsche contract van levensverzekering kan men dus ook uit het Duitsche recht niet halen ³⁾).

Er blijft niet veel over, dan te onderzoeken, wat *bij ons* de

¹⁾ Vgl. ASSER-VAN GOUDOEVER, blz. 253.

²⁾ Zie over het Fransche levensverzekeringsrecht: DUPUICH, L'assurance sur la vie.

³⁾ Zie over het Duitsche levensverzekeringsrecht: MÜLLER-ERZBACH, Deutsches Handelsrecht, blz. 807 vv. en 760 vv..